

.....เกิด เจ็บ แก่ ตาย ในบ้านที่ผูกพัน.....

พ.ต.หญิง ช่อทิพย์ ศรีอินทร์

สพร.รพ.ค่ายสุรนารี

โทร 23632

เมื่อปี 2539 เราขอปรับย้ายจาก รพ.ค่ายชिरารุช จ.นครศรีธรรมราช มา รพ.ค่ายสุรนารี จ.นครเหมือนกันแต่เป็นนครราชสีมา ที่มาที่ไปก็ไม่มีอะไรมาก ภาษาราชการก็คือย้ายติดตามครอบครัว แต่ฟ้าเป็นใจมากไป คำสั่งย้ายออกก่อนกำหนดแต่งงาน เลยต้องเที่ยวกลับไปทำพิธีแต่งงานให้พ่อแม่ชื่นใจ ตอนนั้นก็คิดแบบเด็กๆ ก็เลยทำพิธีเพราะรู้สึกยุ่งยากราคาแพง เหนื่อยแทนพ่อแม่ ถ้าไม่มีพ่อแม่เราก็คงเอาง่ายไม่แต่งงานเลย แต่พอโตเป็นผู้ใหญ่ มาเห็นบรรยากาศงานรดน้ำแต่งงานลูกพี่แ้วเลยนึกย้อนกลับไป นี่ถ้าไม่กลับไปแต่งงานเป็นคนเนรคุณบุญคุณพ่อแม่ แบบให้อภัยตัวเองไม่ได้แน่เลย ต้องขอบคุณ รพ. ที่มีตำแหน่งให้ปรับย้ายมาพอดี กองการพยาบาลขณะนั้นมีพี่ป๊าดเป็น หัวหน้ากองการพยาบาล หมุนเวียนงานไปมาอยู่ 2-3 เดือน ได้ที่ลงตัวที่ห้องคลอด ก็ไม่ยากเพราะเราเคยอยู่เวรห้องคลอดมาก่อนบ้างแล้วจาก รพ. ค่ายชिरารุช พี่ๆพยาบาล ผู้ร่วมงานก็น่ารัก งานยังไม่ยุ่งยากอาจจะเพราะเราเองยังมองความเชื่อมโยง ของหน่วยงานต่างๆที่รายรอบห้องคลอดเราไม่ออก ทำงานตามช่วงเวลาของเวร 8 ชม. รับเวรพิเศษจากพี่ๆ ทำ Part Time รพ.เอกชน ขวนขวายหาปัจจัยที่ 5 ได้มากพอสมควร ร่วมกิจกรรมบ้างแต่ไม่มาก ยังไม่ค่อยรู้สึกกลับซับซ้อนอะไรกับองค์กร

จนกระทั่งถึงจุดเปลี่ยนเมื่อเราตั้งครรภ์ลูกคนแรกและเป็นลูกคนเดียว มันไม่ได้คิดได้ในขณะนั้นหรอก แต่ความรู้สึกมันค่อยๆฝังสะสมมาเรื่อยๆ ประกอบกับชีวิตครอบครัวที่ส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ด้วยเส้นทางการรับราชการของสามีจะว่าไร้อนาคตก็ไม่ใช่ แต่ไปทิศทางไหนก็ไม่รู้จึงไม่สามารถฝักใฝ่ใจได้ ต้องดูแลตัวเองและฝักใฝ่ใจกับคนใน รพ.แทน ในช่วงตั้งครรภ์เรามีหมอที่ฝากครรภ์ได้อย่างสบายใจ โทรปรึกษาได้ตลอดเวลา เรามีพี่น้องพยาบาลที่ช่วยสนับสนุนการแลกเวรให้กันต้อง ขึ้นเวรได้ตามสะดวก มีพี่ๆมีน้องๆ ที่ไม่ถึงกับประคบประหงมเราหรอก แต่รู้มือกันว่าถ้าคนท้องขึ้นเวร จะช่วยให้ทำงานกันไปด้วยดีทั้งงานและคนอย่างไร ก่อนคลอด 1 วัน เรายังทำงานอยู่ พอดตกบ่าตึงๆหน่วงๆ หมอพีตรวจภายในให้ปากมดลูกเปิด 1 ซม. เลยปอดแหกขอกลับบ้านเตรียมของเลย วันคลอดซึ่งเราคิดว่าเป็นวันที่น่ากลัวของผู้หญิงทุกคน แต่เราว่าเราโชคดีที่ทำงานที่นี่ ที่เราและครอบครัวต้องการอะไรเราได้ทุกอย่างตามที่ต้องการ เรายังสามารถโทรคุยโทรศัพท์กับสามี ว่ากำลังจะเบ่งคลอดลูกแล้วนะขอหยุดคุยก่อน นี่ถ้าเรายังอยู่ รพ. พระมงกุฎ หรือ รพ.ค่ายชिरารุช เราคงไม่สามารถอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยของตนเองได้มากเช่นนี้ วันคลอดจึงเป็นวันสบายๆสำหรับเราในการคลอดลูกโดยสามีไม่อยู่ด้วยส่งแต่เสียงมา ยกเว้นตอนเบ่งคลอดที่ยาวนานกว่า 2 ชม. และตกเลือดหลังคลอดพอเป็นกระสัยไม่จำเป็นการคลอดคงราบเรียบไปเพราะไม่เจ็บเลย ทำไมไม่เจ็บ ก็บล็อกหลังซิคะ ที่แสนดีก็คือมีพี่ๆน้องๆ ดูแลไม่คลาดสายตา แหกปาก

ร้องประมาณไหนก็ไม่มีใครว่าต่อหน้าให้เจ็บช้ำน้ำใจ แต่มาก่อนขอคนที่หลังกัน ขอกินสไปรท์หลังคลอด ทั้งที่ NPO นื่องพยาบาลสัมผัสก็ต้องให้ กินเสร็จเลยอ้วกทันที ไปคลอดที่อื่นใครจะดูคำดูดีเราได้แบบนี้

ผ่านช่วงชีวิตการเกิดไปแล้ว แต่ยังไม่เข้าช่วงแก่นะคะ มามีการเจ็บเสียก่อน เจ็บแรกคือไส้ติ่งอักเสบ ปวดมาจากบ้านรู้เลยว่ามันเจ็บตามสูตรเลย ดินะตอนนั้นคุณยายพาถูกกลับมาเยี่ยมเราพอดี เลยมีคนอยู่เป็นเพื่อน ก็ไม่ยากเพราะเรารู้อาการดี เตรียมจัดของมานอน รพ. บอกคุณยายว่าต้องผ่าตัดแน่เลย ก็ด้วยความที่เราเป็นคนในอีกนะแหละ มันก็ไม่ยุ่งยากในการนอน รพ. และการผ่าตัด อ้อ สามิไม่อยู่ด้วยตามเคยส่งเสียงมาก่อนตัวมาทีหลัง คนดูแลเราก่อนก็เป็น คน รพ. นี้แหละ เจ็บแรกผ่านไปด้วยดี เจ็บที่สองคือหมอนรองกระดูกทับเส้นประสาท ปวดหลังเฉียดไปมาอยู่ประมาณ 3 ครั้ง เลยจบลงด้วยการผ่าตัด ก่อนการผ่าตัดมีคนแนะนำเราว่า ทำไมกลั้วผ้าที่นี้ เรานึกในใจ หมอกลั้วบอกผ่าอย่างไม่ลังเล แล้วที่สำคัญถึงที่อื่นจะมีหมอเก่งกว่าหรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยกว่าอย่างไร ก็ไม่ใช่สิ่งที่เราคาดหวัง เราคาดหวังการรักษาจากหมอที่เรารู้จัก พี่ๆ พยาบาลที่เราสนิทสนมและคุ้นเคย สถานที่ที่เราหลับตาก็นึกว่าสิ่งที่เราต้องการหรือขอความช่วยเหลือจะได้จากช่องทางใด คนป่วยเมื่อเข้ารับการรักษาแล้วสิ่งที่เป็นการระดมมาคือเรื่องของการดูแล

เจ็บที่สองก็เหมือนเดิม คนที่ดูแลเราก็เป็นพี่ๆน้องๆเรานี้แหละ สามิเราก็ดูแลได้เพียงเล็กน้อยเช่นเดิม ถึงวันครบกำหนดตัดไหมก็ได้ขอความช่วยเหลือเพื่อนอ้อ ไปรับไปส่ง แต่เจ็บที่สองก็เป็นจุดเปลี่ยนในการทำงาน เพราะหลังผ่าตัดพี่ๆก็เป็นห่วงในลักษณะงานที่อาจทำไม่ไหว และเราเองก็กังวลไม่แน่ใจในสภาพร่างกายของตนเองเหมือนกัน พี่ๆก็เลยปรับเปลี่ยนสถานที่ให้ไปอยู่ที่ OPD สูติแทน

เจ็บที่สาม นี่เป็นอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ชน ดีแต่รู้ตัวมีสติที่จะโทรตาม รถ รพ. มารับ แต่ปรากฏว่ารถมูลนิธิมาเร็วกว่า แต่มาถึง รพ. แล้วก็ได้รับการอย่างทันท่วงที ที่นี้พอจะกลับบ้านเลขนี้ถึงพี่ๆ ใกล้ตัวที่สุดขณะนั้นก็เป็นพี่ๆเราเองอีกนะแหละ โทรปู้มมาปั๊บ ช่วยเป็นธุระส่งกลับบ้าน หาข้าวหาปลาให้ลูกเรากิน สามิส่งเสียงมาทีหลังอีกตามเคย

เจ็บที่สี่เป็นจุดที่ต้องสำนึกไว้ตลอดเวลา คือ เจ็บใจกับชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นช่วงวิกฤตของครอบครัว เราคิดอยู่ว่ามันจะผ่านพ้นปัญหานี้ไปได้โดยไม่ต้องรบกวนใคร เพราะมันเป็นภาระกับคนรับรู้ปัญหา แต่เมื่อถึงจุดที่เราไม่ไหว เราก็ต้องมองหาพี่ๆ อีกแล้ว ที่ช่วยให้คำแนะนำด้วยความปรารถนาดี ด้วยประสบการณ์ที่มีทักษะการใช้ชีวิตครอบครัว ทำให้ผ่านพ้นมันไปได้ และทำให้เราแข็งแกร่งขึ้นทั้งในชีวิตส่วนตัวและการทำงาน และประสบการณ์ตรงนี้มันเป็นทักษะให้เราไว้ดูแลน้องๆต่อไปได้อีกหลายคน มันไม่มีในตำรา ไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ตรงไปตรงมาซะด้วย ไม่อยู่ที่นี่อาจไม่เจอตำราดีๆแบบนี้ก็ได้

เจ็บที่ห้า ยังเป็นเจ็บใจเช่นเดิมแต่เป็นเรื่องงาน งานสนุกมาก งานเยอะหลายด้าน แต่ด้วยความที่อยู่ OPD สูตินาน มันก็มีบางปัญหาที่รู้สึกขยับลำบาก เราว่าหลายคนในหลายที่ก็ต้องรู้สึกแบบเรา และแต่ละที่ปัญหาก็ไม่เหมือนกันหรอก แล้วเรารู้สึกเลยว่ามันไปลงที่พฤติกรรมบริการ ช่วงปีหลังรู้เลยว่ามีใบ Voice 4-5 ใบ หรืออาจจะมากกว่านั้น และโดนกับญาติคนไข้จะๆแรงๆเลย 1 ครั้ง เลยคิดทบทวนตัวเองแล้วว่า เอนานไปทำเราจะไม่พอใจขึ้นๆ ความเห็นอกเห็นใจผู้คนน้อยลง เพราะส่วนหนึ่งเราเริ่มชินชากับปัญหาของ

ผู้รับบริการจริงๆ และจะว่าเราโชคดีเป็นคนที่รู้จักมองหาช่องทางช่วยเหลือ และเข้าถูกทางก็อาจจะใช่ บางคนที่ประสบปัญหาแล้วดีโพธิ์พยาย ว่าไม่มีใครช่วย เราว่าบางทีมองช่องทางและจังหวะไม่เหมาะสมไม่สมกัน ทั้งคนขอความช่วยเหลือและคนที่อยากช่วยเหลือ โอกาสเจ็บบั๊วนี้ได้เลยปรับเปลี่ยนสถานที่ทำงาน ไปเป็น หน.หอผู้ป่วยพิเศษ 6

ปฏิบัติหน้าที่ หน.หอผู้ป่วยพิเศษ 6 ได้เพียงปีกับ 4 เดือน ได้ประสบการณ์การทำงานในอีก รูปแบบที่คุ้มค่าทีเดียวกับระยะเวลาแค่นี้ เจ็บบั๊วที่หกก็ตามมา ไม่นับปวดหลังเรื้อรังประปรายที่ไชยถึขึ้น ในช่วงปีนี้ เจ็บบั๊วที่หกเป็นโรคทางกายแต่ก่อให้เกิดโรคทางจิตที่ กือโรคต่างขาขึ้นที่ปลายนิ้วมือและที่ ปากและคอ ด้วยความวิตกกังวลค่อนข้างรุนแรง ปรึกษาพี่แ้ว หน.แผนก พุดเพื่อไว้ก่อนเลยว่า หากมี จังหวะหรือช่องทางที่เหมาะสม คงต้องขอปรับเปลี่ยนสถานที่ทำงาน เพราะไม่สบายใจกับโรคที่ตัวเอง ประสบอยู่มันดูไม่ดีเลยถ้าโรคถูกลามแล้วเรายังต้องดูแลคนไข้ ถึงไม่ได้คลุกคลีมากเหมือนน้องเวย 8 ชม. แต่อย่างไรเราก็ต้องจับและสัมผัสคนไข้ทุกวัน ทำงานโดยไม่ค่อยเต็มร้อยกินแรงน้องๆ เราก็ไม่ค่อยสบาย ใจ พี่ๆเห็นความเหมาะสมเลยได้ปรับเปลี่ยนสถานที่ทำงานอีกครั้ง และที่พิเศษ 6 นี้แหละทำให้เราเห็น คุณค่าและสิ่งที่น่าสนใจให้เราผูกพันกับองค์กรมากขึ้น เพราะเราเห็น เจ้าหน้าที่ ครอบครัวและญาติ มาใช้ บริการบางรายมาฝากผี บางรายแค่ฝากไข้ เราอยากให้ทุกคนเห็นภาพนี้และสะท้อนคิดชีวว่าสิ่งที่เราได้รับ ที่นี้แบบนี้ เราจะได้รับที่ไหนได้อีก

เจ็บบั๊วที่เจ็ด เจ็บบั๊วที่เจ็ด ออกสันขวัญแขวน เป็นเรื่องคอเกือบขาดตายของสามี เมื่อไปปฏิบัติหน้าที่ ชายแดนบริเวณเขาพระวิหารในช่วงแรกๆ ที่มีปัญหากัน ก่อนหน้านั้นก็เล่าแต่สิ่งที่ฟังแล้วไม่หนักใจอะไร แต่มาคืนหนึ่งยังไม่โทรมาจนกระทั่งเกือบห้าทุ่ม เลยโทรไปหาตอนที่เรากับลูกจะนอน รับสายแล้วพูดเสียง เหนื่อยและเครียดเชียว “แม่ตอนนี เจมรขึ้นหนัก สถานการณ์ไม่ดีเลย” แล้ววางสายเลย เท่านั้นแหละเพิ่งรู้ ว่า เออ เขายังสำคัญกับเราและลูกมากเลย นึกในใจคิดไปต่างๆนาว่าถ้าถึงเครียดทำไมรับสาย หรือเขา อยากรับสายเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า คิดอะไรไม่ออกจริงๆ ใจลอยไปไกลเลย เลยโทรปรึกษา พี่ใหญ่ ใน รพ. ทันทีเลยว่าได้ยินกระแสความเคลื่อนไหวอะไรหรือไม่ เราไม่สบายใจเลย ท่านก็พุดให้คลายกังวลและออกตัวยินดีให้คำปรึกษาเสมอ เหตุการณ์นั้นยังได้มาเล่าให้น้องๆที่ตึกฟัง ช่วย แบ่งเบาความรู้สึกและให้กำลังใจเราไปได้อีกเยอะเลย

ที่เล่ามาเป็นเพียงเจ็บบั๊วของตัวเอง ยังมีเจ็บบั๊วของลูกตัวแพ้งุ้ม คีที่เรารู้ที่รู้น้อง รู้ช่องทาง ลูกเราเลย ปลอดภัย ไม่หอบหนักซะก่อน เจ็บบั๊วของพ่อตัวเอง ผ่าตัดเข้า ญาติก็อยากให้เราตัดที่ รพ.ภูมิพล ให้เหตุผลว่า หมอเก่งมาก ห้องพิเศษหาให้ได้แน่นอน เราก็เลยต้องคุยกับพ่อและพี่น้องเราว่าเรื่องสำคัญคือ การเข้าถึง บริการและการดูแล เรามีช่องทางพิเศษ เรามีการดูแลที่เป็น หมอเราเอง พี่ๆ น้องๆเราเองทั้งนั้น ไม่มี ใครจะปฏิเสธหรือไม่อยากดูแลหรอก เจ็บบั๊วของสามีที่แสนสะดวก เพราะไม่ค่อยว่างมา รพ. เราก็ซิกแซก ดูแลให้ถูกต้องตามหลักการได้ อ้อ...แล้วก็มีกรณี ดาย ของแม่สามี ที่เรามองว่าเป็นการตายที่ครอบครัว สบายใจ คือ ดายที่ รพ. เสมือนว่าได้รับการดูแลที่ดีที่สุดแล้ว แต่พอดอน พ่อสามี ท่านตั้งใจแน่วแน่ว่าไม่ขอ ดาย รพ. ยืนยันขอตายที่บ้านเลยรอดตัวไป

.....เกิด เจ็บ แก่ ตาย เป็นเรื่องธรรมชาติที่เราไม่ปรารถนากัน ยกเว้นเกิดลูกตัวเอง แต่
ธรรมชาติเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราต้องการคนดูแล คนอยู่เคียงข้าง คนให้กำลังใจ คนอยู่ในบ้านเราเองควรเป็น
ตัวหลักเหล่านี้ แต่ในความเป็นจริงเรายังมีบ้านอีกหนึ่งหลัง คือ รพ.ค่ายสุรนารี ซึ่งเป็นบ้านที่ให้ทุกอย่างกับ
เรามากมายเหลือเกินถ้ารู้จักมองในมุมของผู้รับบ้าง อาจจะเดี๋ยวร้อน เดี่ยวหนาว ฝนตกหรือแดดออก
มีฟ้าผ่า ฟ้าร้อง มีมรสุมพัดผ่านเป็นบางครั้ง มีผู้บริหารระดับสูงเดินทางผ่านไปมา ช่วยตกแต่งบ้านให้ดู
สวยงาม หรืออาจต้องซ่อมแซมในบางห้อง มีคนในบ้านมากหน้าหลายตา อาศัยอยู่ในห้องเล็กห้องน้อยที่
สามารถช่วยเหลือดูแลกัน ถ้ารู้จักมองหาช่องทาง มองบ้านในทางบวก สำนึกในบ้านที่คุ้มแดดคุ้มฝนให้
อยากให้คนในบ้านที่ไม่พอใจในบ้านทั้งหลายเพราะไม่สวย ไม่ถูกใจตัวเอง ไม่ต้องคิดจะทุบบ้านใหม่ทั้ง
หลังหรอก ขอแค่ทำห้องของตัวเองให้แข็งแรงสวยงาม หากเป็นห้องที่เป็นฐานบ้านก็ปูพื้นเทคอนกรีตให้
แน่นหนา ห้องที่เป็นหน้าบ้านก็ตกแต่งตัวเองรับแขกให้ดี ห้องหลังบ้านก็เก็บของเก็บกวาดให้เรียบร้อย
บ้าน รพ.ค่ายสุรนารี ก็จะสวยงามใจ ให้เราและครอบครัวที่รักของเราได้ใช้ประโยชน์สุขใจและผูกพันกันไป
อีกนาน....นาน.....

.....